

Rejtő Jenő

A Néma Revolverek Városa

Rejtő Jenő
A Néma Revolverek Városa

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN 978-963-453-471-6

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,

a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Első fejezet	7
Második fejezet	17
Harmadik fejezet	33
Negyedik fejezet	41
Ötödik fejezet	47
Hatodik fejezet	60
Hetedik fejezet	85
Nyolcadik fejezet	105
Kilencedik fejezet	125
Tizedik fejezet	135
Tizenegyedik fejezet	143
Tizenkettedik fejezet	155
Tizenharmadik fejezet	169
Tizennegyedik fejezet	193

ELSŐ FEJEZET

1

– Ez a másfél év is jól kezdődik – mormogta 13. Pác Tivald, amíg a detektív a csuklójára tette a karperecet, és felkérte egyben, hogy ha csak lehetséges, fogja be a száját.

– Kérem... – dünnyögte sértődötten, mert nem szerette, ha mindenből ilyen nagy ügyet csinálnak.

Az egyik detektív közölte vele, hogy ha van pénze, akkor autón is mehetnek a rendőrségre.

– Még mit nem! Színházba ne vigyem magukat?

A másik detektív felhívta a figyelmét arra a körülményre, hogy fájdalmas következményekkel jár, ha valakit szájon vágna, és minek gyűjteni a pofonokat, amikor öreg napjaira e takarékoságának tőkéje aligha jelentheti életének nyugalmas alkonyát. Azután 13. Pác Tivaldot jobbról-balról, karjainál fogva elvezették éppen Honduras fővárosának, Tegucigalpának legnépesebb utcáján végig.

Bizonyára csodálja az olvasó, hogy egy bűnözőt azon előzetes számozással említek, amely inkább a királyok neveinek előljárója, nehogy valamelyik uralkodót a hasonló nevű elődjével összecseréljék. Nem is jó rágondolni, hogy számozás nélkül mi lenne például Franciaországban a néhai Lajosokkal. Azért még ne higgyük, hogy 13. Pác Tivald az alvilág királya volt. Az alvilág nem foglalkozik királyválasztással, mivel az alkotmány, továbbá az ezzel kapcsolatos törvényhozás, a jogrend és a közbiztonság a szemükben valóságos anarchiát jelent.

13. Pác Tivald, mint a neve is mutatja, könnyen és gyakran került *pácba*. Így azután a Pác gúnynév mellé elnevezték őt a Tizenhármasnak, ami tudvalevőleg szerencsétlen szám.

Bizonyára azért, mert kevés.

Hogy Tivaldnak miért keresztelték, azt maga sem tudta.

Miért keresztelte egy szép hangú devonshire-i lakatos éppen Tivald-
nak a fiát, ez egyike a rejtélyeknek, melyek az eljövendő korok lélekbú-
váira várnak. Miben nyilvánult meg egyébként a 13. Tivald nevű Pác
balszerencséje? Íme:

Képzeljünk el egy 13. Pác Tivaldot, aki a világ legjelesebb kasszafúró-
ja, bűnügyi szakkörökben őszinte elismeréssel ejtik ki a nevét. Minden
közele őrszem úgy keresi, ha említik, mintha sietve gratulálni akarna
a Pác-féle lótusz alakú hidegvágás utolérhetetlen különlegességéhez.
Ügyes volt, körültekintő, óvatos, gyors, intelligens, és mégis...

Mondjuk, betör a Trildey és Tsa. cégnél. Gyönyörűen. Elsőrangú
munka. Mesés eltávozás. Hatvanezer dollár zsákmány. Rövidesen két
óra járásnyira a tett színhelyétől vidáman fütyörészik.

Erre elüti egy autót!

A körülállók ámuldoznak, mert amíg mentőkocsiba emelik, csak
úgy szálldosnak a dollárok, mintha jókora négyszögletes leveleket hul-
lajtana az ősz valamelyik útmenti, hervadozó pénzfárol.

De nem. A sérült zsebéből hullik a pénz.

Persze, mire magához tér, ott áll egy nyájas főfelügyelő az ágya mel-
lett, és mosolygva csóválja a fejét.

Ez a Pác! A 13. Tivald! Ez mindig kifogja a balszerencsét!

Közismert, szinte népszerű volt eme balszerencséje miatt.

Amikor 13. Pác különösen derült, tavaszi napokon feltette szalmaka-
lapját, szembejövő ismerősei visszafordultak és hazasiettek az esőka-
bátjukért, mert ha Pácon szalmakalap van, akkor rövidesen túlnyomó-
an nedves idő várható.

13. Pác Tivald legfeljebb annyiban különbözött a többi balszeren-
csés embertársától, hogy vidám volt. Kóborolt a világban, és röhögött

a saját balszerencsésjén. Az volt a jelszava, hogy „fütyülök rám”. Azt is mondta néha, kaján kárörömmel, hogy: „úgy kell nekem, minek jöttem a világra!”

Lassanként felhagyott a kasszafúrással, csak ritkán és különlegesen alkalmasnak látszó esetekben kezdett munkába. De hogyan lehet számára különlegesen alkalmas eset?

A balszerencse a legjobb lehetőséget is börtönrel fejezheti be. Viszont a szerencse a legsötétebb pillanatokban is váratlanul a segítségére siet a kasszafúrónak. Az utóbbi eset 13. Pác Tivald előtt ismeretlen volt. Így lett a legkiválóbb kasszafúró lassanként hobóvá. Egy-egy jó tréfát, egy-egy jól sikerült ökölcspást többre tartott mindennél. Hogy időnként valamelyik nagyvárosban a hobó kasszafúró lett, majd a büntetés letöltése után ismét hobóvá vált, ez érdekesen tarkította az életét.

Negyvenen túl, deresedő fejjel, vidáman járta a világot, a börtönöket, és tudta, hogy mindenben balszerencséje van. Ezért ismerték úgy az alvilágban, mint 13. Pác Tivaldot.

A Pencroft vezetéknev már előtte is homályos volt.

Hondurasban néhány kisebb-nagyobb munka terhelte a lelkiismeretét, ezért most a várható büntetésről és bűneiről hevenyészett nyersmérleget csinált, miközben a két detektív a karjainál fogva vezette. Legfeljebb két esetet bizonyíthatnak rá. És mondjuk Guadalcarnál azt a harmadikat.

A Marlow-esetet megússza: nem is gondolják, hogy 13. Pác munkája.

Az nem az ő stílusa volt. Ugyanis az átkozott emlékü, legendás zsákmány Marlow-éknál besurranással kezdődött, és ez nem vall rá. Később csodás hidegvágás útján sikerült kiemelnie a páncélszekrényből a hondurasi társaságokban annyira csodált Marlow-féle családi briliánsokat, de a besurranás szépséghibáján ez mit sem változtat. És utóbb

sem ütötte el jármű. Az alvilág úgy vélte, hogy Pác Tivaldot ilyen zsákmány alapján trónfosztottnak tekintheti.

Kézenfekvő feltevés.

A balszerencse olyan, mint a szerelmes nő: semmi köze az ésszerűséghez. Olykor látszólag minden ésszerűség ellenére csatlakozik valakihez, de éppúgy elhagyja minden konstatálható ok nélkül egyik pillanatról a másikra.

2

Ám ez esetben az alvilág közvéleménye tévedett. Soha nagyobb balszerencsét ne kívánjunk embertársainknak, mint 13. Pác Tivaldét az említett zsákmánnyal kapcsolatban.

Kiderült, hogy a Marlow-ékszerek hamisak!

Ez csak akkor lett nyilvánvaló, amikor a tettes barátja és üzletfele, Művészi Mánuel megnézte a gyémántokat. Művészi Mánuel műfordító volt és esszéista. Ezenfelül történelmi színműveket írt, továbbá szépen virágzó orgazdaságot vezetett a külvárosban. Művészi Mánuel háza tája sok tekintetben emlékeztetett az úgynevezett farmokra. Ott is a föld megművelése adta a legtöbb munkát. Itt eltulajdonított zsebórák, nemesfémből készült evőeszközök, Napóleon-aranyak és ezüst gyertyatartók kerültek vetéskor a földbe. E farmon a gazda egymaga végezte a mezei munkát, és jaj lett volna annak, aki ásatást rendez éjszaka a kertben. Itt már megtörtént a közmondás, hogy valaki vermet ásott, és maga esett bele... És ott is maradt végleg.

Művészi Mánuel egy hatalmas páncélszekrény közelében naphoszat bírált mindenfélét. Zsebórákat, színműveket, gyémántot, perzsa-szőnyeget, svéd balladákat, japán porcelánokat, francia vígjátékokat, svájci órákat és orosz írókat.

Hihetetlenül lelkes, idealistához illő műbecsléssel értékelt nagy írók alkotásait, viszont emelkedett szellemhez méltó megvetéssel nyilatkozott egészen nagy értékű drágakövekről is. Lenézte a földi javaikat! Drámai gúnnyal közölte egy remek platina karóráról, hogy Byron bármelyik sora többet ér, és különben is rossz az ütőszerkezete. (Nem Byroné!) Az egész vacakért – kizárólag Dosztojevszkij kedvéért, aki emelkedett hangulatba hozta – hajlandó százötven dollárt adni. Persze, más kérdés, hogy mi lett volna, ha a művészet feletti elragadtatását is készpénzben kellett volna kinyilvánítania? Na jó, kérem! Akkor hagyjuk ki a játékból Művészi Mánuel, mert nem tudjuk, milyen sors várna Beethovenre és Goethére, ha az emberek kizárólag készpénzben fejezhetnék ki a művészek iránti elismerésüket.

Nincs kizárva, hogy Beethoven nevét ma senki sem ismerné, és Goethe mint halhatatlan államminiszter pihenne, teljesen elfeledve.

Az vesse hát az első követ Művészi Mánuelre, aki az első önként oda dobott aranypénzt vetné a múzsáknak, ha elismerését másképp nem lehetne kifejezni.

Művészi Mánuelhez vitte a kasszaőr a legendás Marlow-ékszereket.

A vén becsülő nyersen kacagott, mint egy sátán, vagy még inkább, mint egy vidéki színtársulat intrikusa, amikor a Marlow-ékszereket megpillantotta. Közölte 13. Pác Tivalddal, hogy a fejék, a nyakék és valamennyi ék között itt az asztalon egyetlen valódi ék van szerinte: a tettes melleleg ott heverő feszítővasa. A többi ék értéktelen, hamis ékszer. Olyan hamis, hogy hamisabb már nem is lehetne. Mit lehet tenni?

Gondolt egyet a kasszaőr és elküldte a csillogó lomot elvált feleségének, aki New Yorkban azóta régen férjhez ment és vidéken él, gyermeke lett, és újabban özvegy volt. 13. Pác Tivalddal változatlanul levelezett. Majd a gyerek eljátszadozik a hamis ékszerekkel. Madge később

írt, hogy az ékszereket emlékül megőrzi egy régi ruháskosárban a padláson, de a kislánynak nem adja a kezébe, mert a gyerek megkarcolja magát a foglalat élével. Igazi játékszer nem lehet éles.

Tehát még játékszernek is hamis.

Ilyen előzmények után tűrni kellett Pác Tivaldnak, hogy a lapok elefántta fújják a hihetetlen ékszerrablást, és hogy ezek a jellemükből teljesen kivetkőzött Marlow-k világgá hencsigik vagyონukat, úgy állítva be a hitvány üvegholmit, hogy a leírás hallatára a legendás értékű kék gyémántok elzöldültek a sárga irigységtől.

Ezeken gondolkozott, míg a detektívek között haladt.

De merre vezetik a detektívek? Erre nincs semmiféle főkapitányság! Megállt.

– Na gyerünk!

– Ne lökdössön!... Miért lökdös? Hová visznek?

– A kerületbe!

Most egy szürke ház elé értek.

Ez meg micsoda? Minek állnak meg itt?

Pác a kerületi kapitányságot is ismerte. Ez nem az.

– Én ide be nem megyek! Ez nem rendőrségi épület, és...

Nem fejezhette be, mert egy lökessel a kapu alá továbbították. Ó! Hisz ezek nem rendőrök! Szélhámosság! Csak a kezét mozdíthatná! De bilincsből volt. Egy újabb lökés után valami pincébe gurult. Lefelé zuhant néhány lépcső magasságából, és betört az orra. Most mi van? Feltápázkodott... Körülötte vaksötétség, néhány láda és hordó. A kalapja közben lerepült, és most nem találja. Csodálkozva látta, hogy valahol fent egy homályos ablak van, és járókelők léptei kopognak.

Hohó!... Hiszen ez az utca! Elindult.

– Maradjon ott, ahol van! – szólt egy hang a sötétben. – Ha életjelet akar adni, szívesen elszaladok a legközelebbi rendőrposztért.

Inkább maradt.

3

– Ki beszél?

– Semmi köze hozzá.

– Miért fogtak el?

– Hogy idehozzák.

– Miért bilincseltek meg?

– Hogy ne tudja a kezét mozgatni. De ez csak lélektani hatás. Ha egy kicsit széthúzza a karperecet, nyomban lehull. Nincs bezárva.

Jé! Hiszen amint mozdítja a kezét, a karperec leesik, mint valami csokorra kötött pántlika. Micsoda szuggesztív hatalma van a törvénynek! Az ember egy presztízzsel zárt béklyóban is tehetetlen.

A másik azután nem szólt semmit. De 13. Pác egy alkalommal oda-ment hozzá, és fenyegetően hadonászott előtte, mire egy pofon hullott rá a sötétből, s Pác könnyed szaltóval távoli ládák és hordók közé esett.

Miféle szélhámoságot terveznek vele?

Az ugyebár nevetséges volna, ha ő segítségért és rendőrért kiáltozna. Vannak az életben furcsa helyzetek. Vele jogtalanság történt, személyes szabadságában korlátozták, továbbá könnyű testi sértésben részesítették, amire egyébként még visszatér, ha a pasassal szembe kerül. De például miért lehet őt, 13. Pác Tivaldot bántalmazni és elzárni, olyan módon, hogy a legelső rendőr meghallhatná a pinceablakon át az ordítást, és ő nem ordíthat? Az ő helyzetében most minden ember ordíthatna. Kéne valami törvény, gondolta, ahogy ott kuporgott, amely szerint bűnözők ne bűnhődhessenek másért, csak a bűnükért. Hogy a rendőr, aki őt innen kiszabadítja, ne vihesse azonnal a rendőrségre.

Mivel ilyen törvény, tudtával, nem volt, elhatározta, hogy aludni fog, és szépen kitapogatott magának egy fekvőhelynyi terepet a ládák között.

A következő pillanatban a közvetlen szomszédságában egy merev, jéghideg testet érintett meg. Mi ez? Halott... Egy mezítelen halott hever a földön!

– Uram! – szólt az ismeretlen felé – Itt egy hulla van.

– Tudok róla. Én tettem oda.

– Ki ez? És miért halt meg?

– Legyen szíves és foglalkozék a saját halottaival. Azt hagyja ott békében nyugodni.

Ezzel a higgadt és aljas idegen cigarettára gyújtott.

13. Pác búsan ült egy alacsony ládán, a halott szomszédságában. Ez kínos. Kisebb szabadságvesztései között itt valami nagyobb ügybe keveredhet. Közben arra gondolt, hogy régi tervét kellett volna megvalósítania: legjobb barátja, Művészi Mánuel hatalmas pénzszekrényének megfúrását.

Megjegyzem, ez a Pác Tivald kitűnő cimbora volt. Jól tudta, mi a betyárbeccsület. Művészi Mánuel kifosztását azonban, barátságuk ellenére, helyesnek vélte. És vonzotta az a hatalmas páncélszekrény, és vonzotta, hogy megbüntesse Művészi Mánuel, aki kedvenc íróira való hivatkozással hihetetlenül olcsó áron vásárolta meg a bűnözők súlyos kockázattal szerzett zsákmányát.

Minden balszerencséje ellenére éppen ezzel a szándékkal indult el. Volt egy cinkosa, aki különböző értéktárgyakkal felkereste volna Művészi Mánuel, hogy azután elkábítsa klóretillel. Az alvó Művészi Mánuel megfelelő csomaggá göngyölték volna, majd ő felvette volna a párharcot a világhírű pénzszekrényel. Minden egyezett, amikor megjelent ez a két detektív.

– Mondja, uram – szólt a távoli hanyag idegenhez –, nem adna nekem egy cigarettát?

– Hol van?

– Az ön tulajdonát képező tetem mellett ülök, egy ládán.

– Jöjjön óvatosan ide.

Odaténfergett a sötétben a hang irányába, és átvett egy cigarettát. Nagy kedve lett volna lekenni egy frászt. Ezt azonban – szinte ellenállhatatlan vágyát leküzdve – mégsem tette. Az öngyújtó lobbanásánál egy arcot pillantott meg. A tetemtulajdonost. Akinek egy saját halottja van itt a pincében, és erről úgy beszél, mint pásztor a nyájáról.

Az öngyújtó fényénél kissé ijedten konstataálta, hogy az indolens idegen arca ismerős előtte. Láta már valahol! Vagy nem is... Az ördögbe! Ez az ember őrá hasonlít!

– Hallja! Maga hasonlít rám!

– Hülye vagyok?

– Erőszakkal pofozkodni akar itt? Figyelmeztetem, hogy ebben a szakmában egészen elsőrangú vagyok.

– Az iménti pofon alapján magára bízom a vélekedést.

– Kénytelen vagyok óvatosnak lenni – felelte Pác (13. Tivald) –, remélem, más alkalommal akadálytalanul felpofozhatom. Most inkább azt szeretném tudni, hogy miféle aljasság ez az egész?

– Készséggel felvilágosítom. A pince egy titkos hullaraktár. Részemről felügyelek a tetemekre, mert minden elsején rovancsolás van. Akar maga is közéjük tartozni? Ez mindössze még egy kérdésébe kerül.

13. Pác Tivald nem is felelt az alantas ugratásra. Visszament a pince mélyébe, leült és egy nótát dúdolt magában. Közben aggasztó helyzete ellenére elaludt, mivel megszokta balsorsát, mint ahogy a bűvár bizonyos idő múltán nem érzi a víz nyomását. Hajnalban felébredt arra, hogy már dereng, és valaki éppen piszmozgva megy az ajtó felé.

No, most világos van! Ez most meglépne, persze, gondolta Pác, és átugorva néhány ládát, rárivallt.

– Hé! Mutassa magát, ha már pofon ütött! – kiáltotta, és ott termett egy ugrással, de borzasztó csodálkozására egy rémült öregasszony állt ott. Az idős nő égre-földre esküdött, hogy hozzá sem nyúlt Páchoz, csak elküldött rendőrért, mert látta, hogy itt alszik. És már jön a rendőr!

13. Pác ekkor egy elkeseredett ugrással mégis kinn termett a kapun és rohant, rohant, ahogy csak a lába bírta, míg végül egy üres telken, egy őrbódé fekhelyére lihegve leroskadt. A rendőrségi riadóautók egymás után robogtak el, éktelenül túlköelve, mellette.